

Sygn. akt V CSK 196/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa C. F.

przeciwko W. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie poszkodowany wniósł skargę kasacyjną, w której zdecydowana większość zarzutów i argumentacji dotyczy dokonanych ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podniósł szereg okoliczności. Po pierwsze, wskazał na istotne zagadnienia prawne dotyczące tego, czy art. 227 i 233 k.p.c. mogą *a limine* być podstawami skargi kasacyjnej. Skarżący powołał rozbieżne orzeczenia Sądu Najwyższego, w których uznano powołanie tych przepisów za dopuszczalne bądź za niedopuszczalne. Nie uzasadnia to jednak przyjęcia skargi do rozpoznania, bo kwestii ograniczenia podstaw kasacyjnych według art. 398³ § 3 k.p.c. nie da się rozstrzygnąć w kolejnym orzeczeniu. Z orzeczeń tych należy wyciągnąć wniosek, zgodny chyba z postulatem samego skarżącego, że co do zasady są to niedopuszczalne podstawy kasacyjne, ale zupełnie wyjątkowo mogą zostać przez Sąd przyjęte. W szczególności art. 227 k.p.c. nie tyle dotyczy ustaleń faktycznych i oceny dowodów, lecz tego, co jest przedmiotem dowodu. Za przyjęciem skargi do rozpoznania nie przemawiają również wątpliwości co do wykładni i zastosowania art. 256 k.p.c. Nie ma znaczenia podkreślana przez skarżącego okoliczność, że bazy prawnicze notują niewiele orzeczeń dotyczących tego przepisu. Poza tym skarżący nie udowodnił w skardze, dlaczego jego wykładnia właśnie na tle tej sprawy jest niezbędna. Wreszcie samo sformułowanie art. 256 k.p.c. nie budzi wątpliwości - na jego podstawie Sąd, jeśli zna konkretny język obcy, oczywiście nie musi żądać oficjalnych tłumaczeń - Sąd jest kompetentny, lecz nie zobligowany do żądania takich tłumaczeń. Nie uzasadniają przyjęcia skargi do rozpoznania także zagadnienia prawne co do tego, czy wystarczające jest udowodnienie doznania szkody objętej zakresem ubezpieczenia, czy samego zdarzenia szkodzącego. W pełnym zakresie mają tu zastosowanie ogólne reguły

odpowiedzialności odszkodowawczej, gdzie zdarzenie wyrządzające szkodę i sama szkoda stanowią oczywiście samodzielne przesłanki odpowiedzialności. Inną kwestią jest oczywiście ciężar dowodu co do zdarzenia wyrządzającego szkodę - jest jasne, i wynika to wyraźnie z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, że sądy nie wymagają dowodu „bezwzględnego”, ale uprawdopodobnienia, zgodne z doświadczeniem życiowym, że takie zdarzenie miało miejsce. Na tle tej sprawy nie wymaga wykładni również art. 386 § 4 k.p.c. Zostało już bowiem wyjaśnione w orzecznictwie, że Sąd II instancji powinien wydawać wyroki kasatoryjne wyjątkowo, a poza tym, ze względu na przyjęty w prawie polskim model apelacji pełnej, sąd II instancji jest sądem merytorycznym w pełni władnym do prowadzenia własnego postępowania dowodowego i dokonywania ustaleń faktycznych. Wreszcie niewydanie orzeczenia kasatoryjnego i orzekanie merytoryczne przez Sąd II instancji po dokonaniu własnych ustaleń nie może zostać uznane za podstawa nieważności postępowania przez pozbawienie możliwości obrony swych praw powoda - postępowanie wciąż jest dwuinstancyjne, a jedynie niektóre ustalenia faktyczne są dokonywane bezpośrednio przez Sąd II instancji, który też może różnić się od Sądu I instancji w ocenie dowodów dostępnych w aktach sprawy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.